

Foto: Mark Uyl

Interview Marijke Helwegen

Vechter met zelfspot

05 MEI 2017 Marie-Thérèse Roosendaal

La Helwegen, wie kent haar niet? Of moet de vraag eigenlijk luiden: wie kent haar wel? Want de vrouw die het boegbeeld van de plastische chirurgie is, krijgt veel etiketten opgeplakt. Het woord is nu aan haarzelf. „Ik ben zo echt als het maar zijn kan!”

Echtgenoot Harry opent de deur in Baarn, van boven roept Marijke Helwegen (68): „Nog even één telefoontje!” Drie minuten later trippelt ze de trap op haar hakjes af. Wijnrood jurkje om het beeldige figuurtje. Borstjes vooruit, lipjes getuit, zoals haar lijfspreuk luidt.

Na drie luchtzoenen grijpt La Helwegen voortvarend de regie. „Ik mag gewoon babbelen, hè. Zet dat opnameding maar meteen aan. Meeschrijven mag ook.”

„Goed nieuws! Ze noemden me Miss Facelift toen ik de pr voor de cosmetische chirurgie deed. Tegenwoordig wordt het aan me gekoppeld in overdrachtelijke zin. Facelift is hét nieuwe toverwoord dat overal voor wordt gebruikt. Voor renovaties van onroerend goed, een nieuw automodel en verbetering van een imago of product. Aangezien ik de personificatie van de facelift ben, kloppen ze bij mij aan voor een opening, speech of presentatie. Zegt een automerk: 'Wil jij iets komen vertellen, Marijke? We krijgen nieuwe koplampen.' Met twee handen omvat ze haar voorgevel. „Nou, van nieuwe koplampen weet ik alles.”

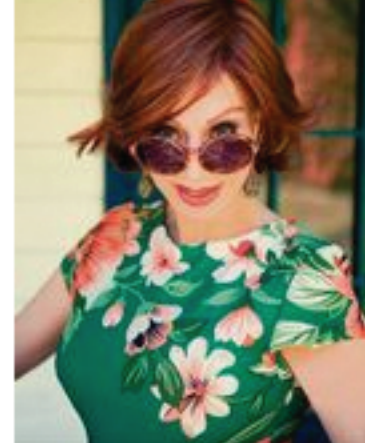

Foto: Mark Uyl

Maakt die carrièrestap je trots?

„Zonder hulp van wie dan ook ben ik het gezicht van verbouwingen, recycling en vernieuwing geworden. Bij de uitreiking van de innovatieprijs van TNO dat over plastic in oceanen ging, kwam ik op na de wetenschapper en de directeur. Dan zeg ik: 'In mij zit zoveel plastic dat je me zo kunt recyclen tot bekertje'. Lach gegarandeerd. Ze vragen me ook altijd als hekkensluis. 'Die Marijke maakt de boel nog wel even los'.”

Steekt een vinger op. „En altijd in een chique vintagejurkje. Nooit te bloot, altijd over de knie, niet te diep”, wijst ze op de hooggesloten halslijn.

Waarom wil je voorgoed afrekenen met het imago van botoxpoppetje?

„Over wat ik doe, heb ik het graag, ik wil geen oordeel meer over de schijn. Stond ik vroeger op een feestje, dan zag ik twee vriendinnen naar me staren, elkaar heimelijk met de elleboog aanstoten en smiespelen. Ging ik erop af en zei: 'Dag mevrouw, wilt u mij soms iets vragen?' Grote schrik, dan was het: 'Ooh, eh, nee hoor'. Ik ben een kattenkop, ik ga niet als een mak lammetje naar de slachtbank! Zakenmensen hebben nooit moeite met me gehad, de gewone man en vrouw hebben soms vooroordelen. Marijke Helwegen is helemaal verbouwd, zeiden ze. Dat is dus helemaal niet waar, zoveel heb ik niet laten doen. Na mijn vijftigste al helemaal niks meer.”

„Ik werd in 1995 door de vader van Robert Schoemaker gevraagd om de pr van de eerste cosmetische kliniek in Nederland te doen. Omdat ik beschaafd ben, een doortastende babbelaar ben en me als vechter nooit omver laat blazen. Die Schoemachers hebben wel wat unieke neergetzet, hoor. Tot dan toe was de plastische chirurgie alleen voor hazenlipjes, handen aannaaien en open ruggetjes. Zij waren de eersten die het cosmetisch toepasten, vader Schoemaker had het opgepikt in Amerika.”

Wat was precies jouw taak?

„Dat is de clou: ik was niet aangenomen om ingrepen te laten doen voor reclame. Ik hield presentaties om zaken- en huisvrouwen die wellicht interesse hadden, voor te lichten. Geweldig, een commerciële functie die me goed paste en ik werd er vorstelijk voor beloond. Pas later heb ik mijn AA-cup laten vergroten. Maar men, en wie is die men nou helemaal, dacht dat ik een privémevrouw was die zich maar liet verbouwen op de creditcard van haar man. Maar A: verdiende ik mijn eigen goldcard en B: stond ik op de loonlijst van de kliniek.” Merkt middenin haar relax op: „Mooie ketting heb je om!” En vervolgt: „Anderen jekten over hun dure facelift!”

Wat vond Harry ervan? Want je was al een mooie vrouw.

„Klopt, die grote ogen en mijn poppengezicht had ik al. Harry vond het prima, wij laten elkaar vrij. Ik mijn business, hij de zijne, hij vindt het leuk hoe ik me erin vastbijt. Hoe sterk ik ben. Ik paradeer niet met dikke ringen om de vingers door 't Gooi, ik doe mijn eigen ding en laat me door niemand indammen. Ik conformeer me aan niemand en zeker niet aan de grote groep. Ik doe wat ik wil. Met dank aan mijn bekendheid heb ik mijn eigen merk kunnen scheppen. Zonder universitaire opleiding, maar met aanleg en doorzettingsvermogen.”

Zat die hilarische zelfspot er altijd al in?

„Ik heb de humor van mijn vader, hij werkte bij de Staatsmijnen. Mijn moeder was een heel mooie vrouw, zeer gedreven en eerzuchtig. Ze sprak vloeiend haar talen en wist van een stuk gordijnstof of een bloemenlapje van de markt in Geleen een juiste spelling deux-pièces in de A-lijn van Dior te naaien. Zo van een plaatje uit de Vogue. Lange handschoenen aan, zag ze eruit als de koningin van Limburg. En daar liet ze zich op voorstaan, dat heb ik wel van haar. En van mijn vader dus die malligheid. Mijn vriendinnetjes vonden hem geweldig, maar ik dacht vaak: 'O nee, pap, doe toch niet zo gek!'”

Denkt Harry dat ook van jou?

„Nee, hij vindt me weleens druk, maar ik bruis nou eenmaal. Mensen zeggen wel eens: 'Marijke heeft zo, wat is dat toch?' Nou, ik rook niet, ik drink uitsluitend water en poeders gebruik ik alleen op mijn neus. En ik heb ook geen Parkinson. Het is een tremor en daar zijn veel soorten van. Ik heb het al vanaf mijn vijfde jaar, mijn moeder had het ook. Ik tril van de hyper, so what! Ik beef ze allemaal zo omver, zo'n energie heb ik! Komt een tijd dat ik de enige ben die overeind staat, trillend als een espenblad, en de rest ligt met de hakken in de lucht.”

Is het lastig in het openbare bestaan?

„Op een party zet mijn goede vriend John weleens een glaasje water aan mijn lippen en dat gaat dan klok-klok-klok naar binnen. Anders schud ik het met mijn getril per ongeluk zo in een of ander galadecolleté. Zijn de dames niet blij mee, op de dure zijden jurk! Het gekke is dat ik bij een presentatie nooit last heb van trillen. Met make-up is het weleens onhandig, dan plakt er al gauw een wimper hier”, zegt ze, wijzend ze op haar wang.

Op haar YouTube-kanaal Marijkes Brandend Vragenvuur steekt ze daar graag de draak mee. Komt er een aanplakwimper onder haar neus terecht. Zegt ze, pruilmond en Bambi-ogen: 'Dat is wel erg jaren veertig'. Vervolgens belandt die op haar kin. Prompt mekkert ze als een geit: 'Bèhèhè, ik weet niet of Harry dit aantrekkelijk vindt.'”

Met die karikaturale filmpjes loop je het gevaar een typetje te worden. Dat mensen je verwachtingsvol aankijken: nou gaan we lachen!

„Ik ben geen typetje, ik spéél het. Wie dat niet begrijpt, is dom. Voor mij zijn die filmpjes een uitlaatklep, ik vind het leuk om te doen. Een ander gaat naar de toneelclub of punniken. Ik spring verder dan de meesten, maar ik word nooit plat of ordinaar.”

„Mijn serieuze kant zit in mijn werk. Vraagt de voorzitter van de katholieke vrouwenbond me, helemaal zenuwachtig, voor een lezing omdat de leden fan van me zijn. Zegt ze dat ik zelf mag weten waar het over gaat. Is de gemiddelde leeftijd zeventig, tachtig jaar. Aan cosmetische chirurgie hebben ze dan niks meer. Dan spreek ik over oordelen en vooroordelen, dat speelt overal. Maak ik een prachtig verhaal met Bijbelse verwijzingen, dat mensen die boven het maaiveld uitstaken vroeger ook al een kopje kleiner werden gemaakt. Dan sta ik in mijn volle kracht, dat is een feestje.”

Je spreekt altijd uit het blote hoofd, ben je nooit bang voor een black-out?

„Natuurlijk onthoud ik het, ik bedenk het toch ook zelf. Al dagen ervoor leef ik me in en zet ik wat kernwoorden op een A4'tje. Tut ik me niet op, loop ik mompelend als Catweazle door het bos. Blablabla, brede gebaren, oud mutsje op. Denken alle wandelaars dat ik de weg goed kwijt ben. Oefen ik het thuis nog een keer in de ligstoel in de tuin, de dag erna weer en de dag daarna. En dan zit het erin.”

„Mijn inspiratie haal ik uit de natuur. Puur natuur, dat ben ik. Ik ben zo echt als het maar zijn kan. Om te kunnen vlammen, heb ik mijn vogels en mijn katten nodig. Ik word ongelooflijk gelukkig van mijn twee eekhoorns, mijn bonte spechten, het roodborstje, de koolmeesjes en eksters.”

Met veel vogelhuisjes en een arsenaal aan voederplekken heeft je tuin alles weg van een snelbuffet voor vogels.

„Zo erg, gisteren zag ik een moederkraai met een kreupel pootje, steunend op haar vleugels, haar jongen in de buurt. Ik heb ze te eten gegeven en ze lieten me heel dichtbij komen. Vannacht lag ik er wakker van of ze het zou redden. Marters en buizerds liggen op de loer en het was koud. Lag ik maar te draaien en te woelen. Zodanig dat Harry, toch net zo'n dierenvriend als ik, zei: 'Nou ophouden!'”

Gaan de katten niet op rooftocht achter jouw gevederde vriendjes aan?

„Nee, als ik tegen Bonzi en Micha zeg dat ze niet achter de vogels aan mogen, doen ze het niet. Ik heb een ongelooflijk contact met ze. Mijn blijheid komt van mijn dieren. En natuurlijk ook van mijn werk, dat geef ik pas op als de energie op is. Ik ben nu 68 jaar, maar nog lang niet klaar.”

Hoe zie je de naderende ouderdom, misschien wel met een gezichtje als een rimpelrozijntje?

„Geef niet hoe ik eruit ga zien, ik hoop nog heel lang mee te gaan. Ik word hopelijk oud, want ik leef netjes en serieus. Nooit naar de nachtkroeg, elke week naar de kerk. Ik heb wat met de rooms-katholieke rituelen. Mijn heeroom heeft van de redemptoristen en zat in een prachtig broedje rosbeef in Witten. Kwamen we – vader, moeder en broertje – daar 's zondags, bracht een monnik broodjes schaal op een zilveren schaal. In de gang gleden wij over de tegels, tilde mijn broertje me op zodat ik de prachtige ring van het bisschopsbeeld kon kussen. Ik liep ook altijd als engeltje mee in de processie. Mandje vol rozenblaadjes, uit tuintjes gestolen. De pastoor koos elk jaar het mooiste engeltje. Duwde ik de andere meisjes de heg in, om maar vooraan te staan.” Voldane blik: „Ik ben het twee keer geworden.”

Hoe diep zit de liefde voor de kerk?

„Ooit wilde ik non worden. Op mijn zeventiende ging het niet goed met me. Met al mijn ambitie wilde ik naar de top, maar ik was secretaresse bij DSM. De slechtste die ze daar ooit hebben gehad, ik was totaal niet dienstbaar. De relatie met mijn moeder was ook niet optimaal. Achteraf gezien had ik anorexia, ik leefde op alleen Engelse drop en cola, woog nog maar 42 kilo. Gelukkig ben ik daar zelf uitgekomen. Maar toen leek het rustige en overzichtelijke kloosterleven me erg aantrekkelijk, er was ook een beroemde non met een gitaar. Soeur Sourire, Zuster Glimlach. Zoveel had ze niet te lachen, bleek later, want ze heeft zelfmoord gepleegd. Maar goed, ik zag me wel als de non die naar buiten trad, gevangenissen bezoeken...”

Maar een leven zonder mannen?

„Met vrouwen onderling kan het ook best gezellig zijn. En er is altijd wel een bisschop in de buurt... Misschien treed ik wel in als ik tachtig ben.”

Over mannen gesproken, je bent al bijna 50 jaar met Harry. Wat is hij voor jou?

„Mijn beste vriend. Harry is mijn rustpunt. Als ik, opgewonden standje van kom-maar-op, iemand terecht wil wijzen, kalmeert hij me en zegt dat ik mijn energie daar niet aan moet verspillen. Ik was bijna achttien jaar toen ik hem leerde kennen. Ik wilde geen kinderen omdat ik mezelf wilde ontplooien, mijn ambities verwezenlijken. Met kinderen moet je jezelf wegcijferen en er helemaal voor ze zijn. Dat zat niet in me. Ik zou de fles vergeten, de hele baby. Kwam ik voor het eerst bij Harry thuis, zei ik dat tegen mijn schoonmoeder. Die keek wel vreemd op. Harry had de grootheid om te zeggen: 'Als jij dat niet wilt, moeten we het niet doen, anders wordt het een fiasco'. Nu zeggen we nog weleens tegen elkaar dat het de beste beslissing is die we hebben genomen. Ik had het toen niet aangekund.”

Aan de andere kant heb je wel katten, net zulke handenbinders...

„Voor mijn dieren laat ik alles. Bonzi moet vier keer per dag een pil slikken en daarvoor kom ik terug van een feestje. Die verantwoording voel ik. Maar een dier is anders, bij een kind komt veel meer kijken. Lastige pubers, levensvragen, volwassen problemen. Bonzi is achttien jaar en stapelgelukkig. Zonder oorschelpen, met hartfalen en een klaplong. Voor mij is hij een modelkind, hij geeft zoveel liefde terug.”

Met een ruk schuift Marijke haar stoel naar achter, springt opgewonden op. Haar woorden struikelen over elkaar. „Och kijk, daar! Daar is die kraai! Die gewonde kraai, ik moet naar d'r toe.” Roept vanuit de keukendeur al naar buiten: „Kra-kra-kra-kra!” Krast nog harder: „Kra-kra-kra-kra.” De manke kraai kijkt in haar richting.

Marijke verwisselt gauw-gauw haar elegante hakjes voor plumpe rubberlaarzen. „Kra-kra-kra.” Met handenvol strooit ze kattenbrokjes op het gazon, de hele familie kraai, geen spoortje schuwheid, hipt naar haar toe. „Ach, ach, komt het nog goed met jou?”

De kraai, zijn koppie schuin, lijkt te luisteren naar vogelfluisteraar Marijke. Ze sust en praat en praat. Die journalist aan tafel is zij totaal vergeten! Maar geen haan die daarnaar kraait.